

MARTINA
COLE

BESTIE

**MARTINA
COLE**

BESTIE

2013

Copyright © 2011 by Martina Cole
Translation © 2013 by Hana Čapková
Cover design © 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena či přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE FAITHLESS,
vydaného nakladatelstvím Headline, Londýn 2011,
přeložila Hana Čapková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Kneblová
Korektura: Hana Bončková
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v lednu 2013

ISBN 978-80-7303-820-5

Mému rozzmilému Freddiemu.

Mám tě moc ráda,

Dolly R...

xx

Prolog

Jak krásné je odejít na onen svět

Leslie Sarony
Název písně

2009

„Tyhle hovadiny nebudu dál poslouchat, Gabriello. Pleteš se, *úplně* se pleteš. Mysli přece, do hajzlu! Toho malýho jsem z celého srdce milovala... A pokud jde o tvýho bratra... Vůbec tomu nevěřím. Určitě se spletli.“

Gabby však v matčiných očích viděla strach a věděla, že všechno je pravda. Do posledního slova.

„Dneska jsem potkala tvoji starou kamarádku Jeannii. Díky ní jsem přišla na to, jak to bylo – řekla mi *všechno* o domě v Ilfordu.“ Viděla, jak matka usilovně přemýšlí a pokouší se pochopit přesný význam jejích slov. Skoro slyšela, jak jí mozek pracuje na plné obrátky. Přemýšlela, jak se vyhat z něčeho, o čem obě vědí, že je to pravda.

„Co teď pro změnu bereš? Co do sebe cpeš, Gabriello, že mi tady vykládáš takový kraviny?“

Gabby najednou držela velkou bronzovou kočku a potěžkávala ji ve zjizvených rukách. Matka dál mluvila a líčila svět podle Cynthie Tailorové, která zasahuje do života své rodiny takřka jako všemocný Bůh a vládne jí železnou rukou. Viděla, jak matka bez přestání pohybuje ústy, ale neslyšela, co říká. Uvědomovala si jenom, že jí hučí v uších. Potom Cynthii udeřila.

Znovu zvedla bronzovou kočku nad hlavu a vší silou s ní matku udeřila do obličeje. Plně si vychutnávala svou dokonalou pomstu. Byla odhodlaná jednou provždy matce zavřít ústa.

Cynthia bokem dopadla na bílou koženou pohovku a z obličeje jí v drobných kapičkách vystříkla sprška krve připomínající nachovou mlhu. Gabby ji ještě několikrát uhodila. S každým úderem se uklidňovala, jako by rány zpomalovaly zběsilý tlukot jejího srdce.

Sklonila hlavu a podívala se na zkrvavené tělo. Poprvé po letech skoro cítila vnitřní klid. Matčin obličej byl k nerozeznání. Změnil se v jedinou hlubokou rudou ránu, z níž hrozivou rychlostí stříkala krev.

Gabby se podívala na ženu, již téměř celý život nenáviděla. Potom se posadila na dřevěnou židli s vysokým opěradlem, o níž byla matka přesvědčená, že je starožitná, položila hlavu do zkrvavených dlaní a rozplakala se.

Kniha první

Dlouhá a trnitá je cesta,
jež z pekla ke světlu vede.

Ztracený ráj (1667)
John Milton, 1608–1674

Kořenem všeho toho zla je láska k penězům.

První list Timoteovi 6:10

1

1984

„No tak, Jimmy, dej si ještě jedno. Víš, že oslavuju.“

Jimmy Tailor se usmál. Měl dobráckou povahu, jíž někteří lidé zneužívali, a byl statný – měřil skoro sto devadesát centimetrů a měl rozložitou postavu. Než se oženil, hodně posiloval a něco z jeho tehdejší konstituce mu zůstalo dodnes.

„Ne, radši půjdu domů. Cynthia na mě čeká.“

Byl pátek večer a všichni Jimmyho kamarádi si hodlali dát ještě pár piv a potom se přesunout do vinárny ve West Endu, kde měli sraz s manželkami a přítelkyněmi. Moc rád by šel s nimi, ale věděl, že Cynthia by se k nim nepřidala.

„Kurva, Jimmy, jste manželé, ne siamský dvojčata.“

To se ozval jeho nejlepší kamarád, Davey Brown. Podle něho byl Jimmy trouba a měl by si na Cynthii došlápnout. Davey ji vůbec nechápal. Jimmy měl někdy pocit, že je snad jediný, kdo jí rozumí. Usmál se sevřenými rty. „Musíme šetřit, když teď máme malou Gabriellu.“

„Jasně, kámo, tak jdi.“ Zdálo se, že Davey své pichlavé poznámky okamžitě zalitoval.

Několik minut nato Jimmy odešel z hospody. Upřímně musel přiznat, že se mu nechce nikam jít, ale ještě méně se mu chtělo zůstat. Kráčel po silnici a studený vzduch ho štípal do tváří. Ohrnul si límec kabátu nahoru a pomalu se ubíral k domovu.

2

Cynthia Tailorová se cítila sama se sebou spokojená. Dům byl krásný a působil slavnostně, přesně jako správný domov o Vánocích. Od voňavé, vkusně ozdobené borovičky bez lesklých třásní a barevných světel, po úhledně zabalené dárky pod ní. Její příbytek se ani trochu nepodobal místu, v němž vyrostla. V jejím rodném domě byla špína, páchla tam smažená slanina a zdobily ho nevkusné laciné girlandy. Při vzpomínce na něj se otřásla. Z toho příšerného prostředí unikla a už se do něj nikdy nevrátí.

Cynthiin obývací pokoj měl krémové stěny a na podlaze ležel kvalitní tlustý koberec. Byl neskutečně drahý, ale spolu se stěnami a přepychovými závěsy z čokoládově hnědého sametu vypadal báječně. Věděla, že má krásný domov, a neustále ho uklízela nebo vylepšovala. Tohle pro ně byl první stupeň na pomyslném žebříčku – od nynějška budou jenom stoupat vzhůru, dům časem draze prodají a pak si budou pořizovat jenom větší a lepší domy. Při tom pomyslení si spokojeně povzddechla.

James byl slušný muž. Svým způsobem byl nudný, ale Cynthia věděla, že nikdy nebudou mít nouzi o peníze, protože v centru Londýna pracuje jako účetní. Navíc ho měli každou chvíli povýšit. Cynthia pocházela z nájemního obecního domku v Hackney a od útlého věku byla rozhodnutá, že v něm nezůstane déle, než bude nutné. A teď měla polovinu krásného dvojdomku v Ilfordu a před ní se prostírala možnost ještě si polepšit.

Vešla do kuchyně a zkontrolovala dušené maso se zeleninou, které bublalo na novém halogenovém sporáku. Kuchyně vypadala jako z časopisu o bydlení – skříňky měly bílá dvířka a dřezy byly z nerezové oceli. Cynthia věděla, že sestava je na dům zbytečně luxusní, ale považovala ji za investici. Jamesovi se zdála příliš drahá, ale přemluvila ho. Vždycky nakonec uznal její argumenty. Zůstává tu přece celý den zavřená a má právo obklopit se tím, co se jí líbí. Přinejmenším si to myslí. A dovede manželovi jasně dát najevo, kdo je v tomto domě pánem.

Z patra k ní dolehl dceřin pláč. Povzdechla si, vyšla z kuchyně a vydala se nahoru po schodech. Gabriella jí dávala zabrat a představovala jedinou vadu na kráse jejího jinak dokonalého života. V noci by se už neměla počurávat. Ostatní děti ve školce s tím už nemají žádné problémy, tak proč se to Gabriella nedokáže odnaučit?

Vešla do dětského pokoje. Vypadal tak, jak se na holčičí pokoj slušelo – měl světle růžové stěny a na podlaze ležel krémově bílý koberec. Cynthia místnost milovala. Sama vyrostla v domku, kde musela sdílet pokoj se sestrou. Byl špinavý, studený a vlhký a ona upřímně nenáviděla každičkou vteřinu, kterou v něm musela strávit.

Místnost tonula v narůžovělém světle noční lampičky. Cynthia si klekla vedle postýlky a podívala se na dcerku.

„Co se děje, Gabriello?“

V malých modrých očích se objevil provinilý výraz a Cynthii okamžitě došlo, že holčička se zase počurala.

„Proč mě nezavoláš, abych tě dovedla na záchod, Gabriello?“ S hlubokým povzdechem dítě zvedla z postýlky a beze slova ho začala svlékat.

Gabriella se mlčky nechala svléknout, umýt a obléknout do čisté noční košile. Ačkoli byla malá, dokázala vycítit napětí, které se v pokoji rozhostilo. Nevyřčený nesouhlas a vědomí, že provedla něco špatného, jí nedovolily promluvit. Věděla, že maminka se zlobí a že je lepší ji nerozčilovat.

Za deset minut Gabriella zase ležela sama v posteli a se zavřenýma očima se ze všech sil snažila usnout.